Stockholm den 18 februari 2016

R-2016/0354

Till Finansdepartementet

Fi2016/00473/S3

Sveriges advokatsamfund har genom remiss den 11 februari 2016 beretts tillfälle att avge yttrande över kommissionens förslag till direktiv om ändring i direktiv 2011/16/EU vad avser automatiskt informationsutbyte i fråga om beskattning.

Advokatsamfundet, som tidigare yttrat sig över förslaget till direktivsändringar rörande automatiskt informationsutbyte i fråga om beskattning,[1] hänvisar till de synpunkter som tidigare lämnats och konstaterar att nu remitterade kompletterande ändringar tar sikte på multinationella företagsgrupper.

Sammanfattning

Advokatsamfundet anser att förslaget till ändringar i direktivet brister i vissa avseenden och att vissa frågor bör analyseras ytterligare under den fortsatta beredningen av direktivet. Vissa begrepp är så otydligt formulerade att det inte går att göra en rättssäker tolkning av innebörden som når upp till de krav på tydlighet, transparens och förutsägbarhet som rimligen måste kunna ställas. Advokatsamfundet kan därför inte ställa sig bakom de kompletterande ändringsförslagen avseende multinationella företagsgrupper i nu förevarande form och vill dessutom framhålla följande.

[1] Se Advokatsamfundets remissyttrande den 15 april 2015 över kommissionens förslag till direktiv om ändring i direktiv 2011/16/EU vad avser obligatoriskt automatiskt informationsutbyte i fråga om beskattning KOM(2015) 135 slutlig (Fi2015/1644).

Synpunkter

Syftet med förslaget till direktiv om ändring av direktiv 2011/16/EU är inriktat på den politiska prioriteringen att bekämpa skatteflykt och aggressiv skatteplanering. Det nu aktuella förslaget till ändring av direktivet innebär bland annat att det införs ett förpliktigande av multinationella företagsgrupper att lämna relevanta upplysningar (landsspecifik rapportering), och att den behöriga myndigheten i en medlemsstat där den landsspecifika rapporten tas emot genom automatiskt utbyte ska lämna rapporten till varje annan berörd medlemsstat.

I punkt 2 i ingressen anges bland annat att eftersom multinationella företagsgrupper bedriver verksamhet i olika länder har de möjlighet att utnyttja aggressiva skatteplaneringsmetoder som inte finns tillgängliga för inhemska företag. Advokatsamfundet är av uppfattningen att det behövs ett klargörande av vad som avses med uttrycket ”aggressiv skatteplaneringsmetod” för att tydliggöra skillnaden gentemot legitima skatteöverväganden som rimligen bör kunna godtas.

Vidare används i direktivet begreppen ”skattemässig hemvist” och ”fast etableringsställe” för att ringa in de företag som omfattas av rapporteringsskyldigheten. Innebörden och tolkningen av dessa begrepp varierar mellan medlemsländerna, vilket inte minst skatteavtalen vittnar om. Det är därför nödvändigt att tydligt definiera innebörden av de nu nämnda begreppen i direktivet för att möjliggöra en rättssäker tillämpning av när rapporteringsskyldigheten inträder. Detta framstår som särskilt viktigt då medlemsstaterna även ska fastställa regler för sanktioner för överträdelse av nationella bestämmelser som antagits i enlighet med direktivet. Definitionerna av begreppen i OECD:s modellavtal kan möjligen användas för att definiera innebörden av begreppen i direktivet, men detta bör i så fall uttryckligen framgå av direktivtexten.

I artikel 8aa1. anges att varje medlemsstat ska ”vidta nödvändiga åtgärder ” för att kräva att […] lämnar en landsspecifik rapport […]. I artikel 25a återkommer begreppet. Innebörden av det nu nämnda begreppet förklaras emellertid inte. Även om ett visst utrymme kan lämnas till medlemsstaterna att utarbeta åtgärdsprogram för att motverka överträdelser av rapporteringsskyldigheten är det enligt Advokatsamfundets mening olämpligt att formulera sig så vagt i fråga om statens handlingsfrihet gentemot juridiska personers rapporteringsskyldigheter.

SVERIGES ADVOKATSAMFUND

Anne Ramberg/

genom Maria Billing